

mune kan få en budgetsikkerhed ved at abonnere på budgetgarantien, som betyder, at lavvækstkommuner får en hjælpende hånd, og lavvækstkommuner er jo noget, der skifter fra periode til periode. De kommuner, som nyder gavn af den garanti i øjeblikket, kan være dem, der kommer til at være med til at betale i en anden situation.

Derfor er det tilbud, hvor den enkelte kommune efter sit eget frie valg kan vælge at abonnere på den budgetgaranti og dermed opnå den budgetsikkerhed og være fri for efterfølgende afregninger, lige bortset fra afregningen af ligningsprovenu, når man har sikret – forhåbentlig med de incitament, der ligger her – en god ligningsindsats, et godt tilbud til den enkelte kommune, som man kan tage imod ud fra sit eget frie valg.

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg må sige efter at have hørt den socialdemokratiske ordførers indlæg, at det er lige før, jeg betvivler, at det er det samme forslag, vi har over for os. Så derfor vil jeg skynde mig fra starten at sige, at det er helt klart, at Venstre ikke kan støtte det fremsatte forslag – hverken dets indhold eller dets tilblivelse.

Lovforslaget er gennemsyret af en venstredrejning i regeringens politik, en genindførelse af den gammeldags betonsocialisme, og det er jo ikke uden grund, at der er fest og glade dage i SF og Enhedslisten.

Efter en 12-15 edb-kørsler lykkedes det regeringen at få et forslag frem, der kunne tilfredsstille de to partier – et forslag, der vidner om en grundlæggende mangel på forståelse for kommunale forhold. Facit var givet på forhånd – en vennefest – og prisen har ingen betydning. Som hr. Frank Aaen fra Enhedslisten udtrykte det: Vi har fået indført, at ikke kun København, men også de øvrige større provinsbyer skal have mere ud af udligningen.

Det betød, at de mindre kommuner måtte stå for skud. Det oprindelige forslag blev ændret – ikke ud fra saglige, forståelige kriterier, men sådan at de fem største provinsbyer vandt og de mindste kommuner tabte.

Dertil kommer, at de veldrevne og solide kommuner både i hovedstadsområdet og i resten af landet skal betale til den ineffektivitet, der trives så godt i Københavns Kommune. Det var vel også derfor, at forslaget blev til uden rådslagning med Kommunernes Landsforening og Amdsrådsforeningen. Det tålte ikke dagens lys, før der var indgået forlig.

Forslaget vil medføre en stigning i de offentlige udgifter, både fordi regeringen i nogle overgangsforslag er nødt til at betale sig fri for sin dårlige samvittighed, og fordi både Københavns Kommune og en række andre kommuner, der får millioner uden at have brug for dem, vil sætte forbruget op. En del af dem, der skal betale for gildet, kan kun gøre det ved at hæve skatten, og så er de offentlige udgifter på vej op igen, måske med 1 mia. kr. eller mere.

Forslaget opererer også med større valgfrihed i budgetlægningen, som det hedder. Den enkelte kommune kan vælge mellem to forskellige budgetmetoder på skattesiden og udlignings-siden: Selvbudgetteret skat og udligning eller en storebror aftale med staten, som så giver en garanti på skat, tilskud og udligning. Hvis kommunen i forhold til udmeldingen får overskud, tager staten den del, og hvis det giver underskud, dækker staten.

Efter Venstres opfattelse er en sådan budgetgaranti farlig lokkemad. Man fjerner sammenhængen mellem den lokale beskatning og det politisk besluttede serviceniveau. Næste trin kan nemt blive, at kommunernes ret til skatteudskrivning inddrages; så er selvstyret i fare og økonomisk centralisme tæt på en realitet.

Hvis forslaget vedtages, så har vi forladt de objektive udgiftsbehov og indført subjektive vennevurderinger. Forslaget er særdeles upræcist, og ofte er det blot brede vendinger, der anvendes. Det styrker det synspunkt, at regeringen fra starten besluttede sig for facit, og derefter har man regnet baglæns og fundet de kriterier, procenter og begreber, så man kan sørge for, at udligningsmidlerne kanaliseres derhen, hvor regeringen har besluttet de skal lande.

Lad os tage nogle eksempler:

Man har ønsket en øget udligningsgrad for at forbedre den sociale balance, siger man. Det virker mere, som om kommunerne skal gøres ens. Yderligere er det vores opfattelse, at jo mere en kommune får forærende udefra, des mindre animeres den til at påtage sig et ansvar for sin egen økonomi.

Man har opfundet et grundtillæg på 7,5 mio. kr. Man kalder det også for startudgifter. Hvordan er man kommet frem til det tal?

Man har fundet det rimeligt at ophæve vej-kriteriet, for, som man skriver i »Nyt til Kommunerne«:

»Kommunens vejlængde har isoleret set kun ringe sammenhæng med de faktiske vejudgifter, der i lige så høj grad afhænger af trafik-tæthed m.m.«